

“শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্যৱান আত্মাসকলৰ আত্মিক ব্যক্তিত্ব”

আজি ভাগ্যবিধাতা পিতাই নিজৰ শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্যৱান আত্মাসকলক চাই আছেইক। প্ৰত্যেক সন্তানৰ ভাগ্যৰ ৰেখা কিমান শ্ৰেষ্ঠ আৰু অবিনাশী হয়। ভাগ্যৱানতো সকলো সন্তানেই হয় কিয়নো ভাগ্যবিধাতাৰ হৈ গ’ল সেয়েহে ভাগ্যতো জন্ম-সিদ্ধ অধিকাৰ হয়। জন্ম-সিদ্ধ অধিকাৰৰ ৰূপত সকলোৱে স্বতঃ অধিকাৰ প্ৰাপ্ত কৰিছে। অধিকাৰতো সকলোৰে আছে কিন্তু সেই অধিকাৰক নিজৰ প্ৰতি বা আনৰ প্ৰতি জীৱনত অনুভৱ কৰা আৰু কৰোৱা সেই ক্ষেত্ৰত পাৰ্থক্য আছে। এই ভাগ্যৰ অধিকাৰৰ অধিকাৰী হৈ সেইটো আনন্দ আৰু নিচাত থাকিব। আৰু আনকো ভাগ্যবিধাতাৰ দ্বাৰা ভাগ্যৱান কৰি তোলা – এয়া হৈছে অধিকাৰীৰ নিচাত থকা। যিদৰে স্থূল সম্পত্তিৱানৰ চলন আৰু চেহেৰাত সম্পত্তিৰ খন্তেকীয়া নিচা দেখা যায়, সেইদৰে ভাগ্যবিধাতাৰ দ্বাৰা অবিনাশী শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্যৰ সম্পত্তিৰ নিচা চলন আৰু চেহেৰাত স্বতঃ দেখা যায়। শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্যৰ সম্পত্তিৰ প্ৰাপ্তি স্বৰূপ হৈছে অলৌকিক আৰু আত্মিক। শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্যৰ ৰেঙনি আৰু আত্মিক নিচা বিশ্বৰ সকলো আত্মাতকৈ শ্ৰেষ্ঠ উপৰাম আৰু স্নেহী হয়। শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্যৱান আত্মা সদায় ভৰপূৰ, আত্মিক সম্ভ্ৰমত (নিচাত) থকাৰ অনুভৱ হ’ব। দুৰৈৰ পৰাই শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্যৰ সূৰ্যৰ কিৰণ চিকমিকাই থকাৰ অনুভৱ হ’ব। ভাগ্যৱানৰ ভাগ্যৰ সম্পত্তিৰ ব্যক্তিত্ব দুৰৈৰ পৰাই অনুভৱ হ’ব। বিশ্বত যিমানেই ডাঙৰ-ডাঙৰ ৰয়েলিট (মৰ্যাদা) বা ব্যক্তিত্ব সম্পন্ন লোক নাথাকক কিন্তু শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্যৱান আত্মাৰ সন্মুখত বিনাশী ব্যক্তিত্ব সম্পন্ন ব্যক্তিয়ে নিজে অনুভৱ কৰে যে এই আত্মিক ব্যক্তিত্ব অতি শ্ৰেষ্ঠ বিশেষ হয়। এনেকুৱা অনুভৱ কৰে যে এই শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্যৱান আত্মাসকল উপৰাম অলৌকিক জগতৰ হয়। অতি উপৰাম, যাক আল্লাৰ লোকবুলি কয়। যেনেকৈ কোনো নতুন বস্তু হ’লে তেতিয়া বহুত স্নেহেৰে চায়েই থাকে। তেনেকৈ শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্যৱান আত্মাসকলক চাই-চাই অতি হৰ্ষিত হয়। শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্যৱান আত্মাসকলৰ শ্ৰেষ্ঠ বৃত্তিৰ দ্বাৰা বায়ুমণ্ডল এনেকুৱা হৈ যায় যে আনেও অনুভৱ কৰে যে কিবা প্ৰাপ্তি হৈ আছে অৰ্থাৎ প্ৰাপ্তিৰ বাতাবৰণ বায়ুমণ্ডল অনুভৱ কৰে। কিবা পাই আছে, প্ৰাপ্ত হৈ আছে এইটো অনুভূতিত মগন হৈ যায়। শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্যৱান আত্মাসকলক দেখি এনেকুৱা অনুভৱ কৰে যেন তৃষ্ণাতুৰৰ আগত কুৱা আহি উপস্থিত হ’ল। অপ্ৰাপ্ত আত্মাই প্ৰাপ্তিৰ আশা অনুভৱ কৰে। চাৰিওফালৰ নিৰাশাৰ অন্ধকাৰৰ মাজত শুভ আশাৰ জ্বলন্ত দীপক যেন অনুভৱ কৰে। ভগ্ন হৃদয়ৰ (নিৰাশ হৈ দুখী হৈ পৰা) আত্মাসকলে আন্তৰিক সুখ অনুভৱ কৰে। এনেকুৱা শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্যৱান হৈছানে? নিজৰ এই আত্মিক বিশেষত্ববোৰক জানানে? মানি লোৱানে? অনুভৱ কৰানে? নে কেৱল ভাবা আৰু শুনা? চলোঁতে-ফুৰোঁতে এই সাধাৰণ ৰূপত লুকাই থকা অমূল্য হীৰা, শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্যৱান আত্মাক কেতিয়াবা নিজেই পাহৰিতো নোযোৱা, নিজকে সাধাৰণ আত্মা বুলিতো নাভাবা? শৰীৰ পূৰণা হয়, সাধাৰণ হয় কিন্তু আত্মা মহান আৰু বিশেষ হয়। সমগ্ৰ বিশ্বৰ ভাগ্যৰ জন্মপট্টিকা চাই লোৱা, তোমালোকৰ নিচিনা শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্যৰ ৰেখা কাৰোৱেই হ’ব নোৱাৰে। যিমানেই ধনেৰে সম্পন্ন আত্মা নহওঁক, শাস্ত্ৰৰ আত্ম জ্ঞানৰ খাজনাৰে সম্পন্ন নহওঁক, বিজ্ঞানৰ জ্ঞানৰ শক্তিৰে সম্পন্ন আত্মা নহওঁক কিন্তু তোমালোক সকলোৰে ভাগ্যৰ সম্পন্নতাৰ আগত তেওঁলোকক কেনেকুৱা লাগিব? তেওঁলোকে নিজেও এতিয়া অনুভৱ কৰিবলৈ লৈছে যে আমি বাহিৰৰ পৰা ভৰপূৰ, কিন্তু ভিতৰখন খালী আৰু তোমালোক ভিতৰত ভৰপূৰ, বাহিৰত সাধাৰণ সেয়েহে নিজৰ শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্যক সদায় স্মৃতিত ৰাখি সামৰ্থ্যতাৰ আত্মিক নিচাত থাকিব। বাহিৰৰ পৰা সাধাৰণেই দেখা যাওক কিন্তু সাধাৰণতাতে যেন মহানতা প্ৰত্যক্ষ হয়। গতিকে নিজকে পৰীক্ষা কৰা যে প্ৰত্যেক কৰ্মত সাধাৰণতাত মহানতাৰ অনুভৱ হয়নে? যেতিয়া নিজে, নিজকে এনেকুৱা অনুভৱ কৰিবা তেতিয়া আনকো অনুভৱ কৰাব। যিদৰে অন্য ব্যক্তিয়ে কাৰ্য কৰে সেইদৰে তোমালোকেও লৌকিক কাৰ্য ব্যৱহাৰেই কৰা নে অলৌকিক আল্লাৰ লোক হৈ কাৰ্য কৰা? চলোঁতে-ফুৰোঁতে, সকলোৰে সম্পৰ্কলৈ আহোতে এইটো নিশ্চয় অনুভৱ কৰোৱা যাতে বুজি পায় যে এওঁলোকৰ দৃষ্টিত, চেহেৰাত উপৰাম(অনাসক্ত) বৃত্তিআছে। আৰু দেখি স্পষ্টকৈ বুজি নাপালেও যাতে এইটো প্ৰশ্ন নিশ্চয় উদয় হয় যে এয়া কি? এয়া কোন? এই প্ৰশ্নৰূপী শৰে পিতাৰ সমীপলৈ লৈয়েই আনিব। বুজিলা। এনেকুৱা শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্যৱান আত্মা হোৱা। বাপদাদাই কেতিয়াবা-কেতিয়াবা সন্তানসকলৰ ভোলা স্বভাৱ (সৰলতা) দেখি মিচিকিয়াই হাঁহে। ভগৱানৰ হ’ল কিন্তু ইমান ভোলা স্বভাৱৰ হৈ যায় যে নিজৰ ভাগ্যকো পাহৰি যায়। যি কথা কোনেও নাপাহৰে সেয়া ভোলা সন্তানসকলে পাহৰি যায়, নিজে নিজকে কোনোবাই পাহৰি যায়নে? পিতাক জানো কোনোবাই পাহৰি যায়? তেন্তে কিমান ভোলা হৈ গ’লা! 63 জন্ম ওলোটো পাঠ ইমান দূত কৰিলা যে ভগৱানেও কয় যে পাহৰি যোৱা তথাপিও নাপাহৰে আৰু শ্ৰেষ্ঠ কথা পাহৰি যায়। তেন্তে কিমান ভোলা হোৱা! পিতাইও কয় - ড্ৰামাত এই ভোলাসকলৰ লগতেই মোৰ পাৰ্ট (ভূমিকা) আছে। বহুত সময় ভোলা হ’লা, এতিয়া পিতাৰ সমান মাষ্টৰ জ্ঞানী, মাষ্টৰ শক্তিমান হোৱা। বুজিলা। অচ্ছা!

সদায় শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্যৱান, সকলোকে নিজৰ শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্যৰ দ্বাৰা ভাগ্যৱান হোৱাৰ শক্তি দিওঁতা, সাধাৰণতাত মহানতাৰ অনুভৱ কৰাওঁতা, ভোলাৰ পৰা ভাগ্যৱান হওঁতা, সদায় ভাগ্যৰ অধিকাৰৰ নিচা আৰু আনন্দত থাকোঁতা, বিশ্বত ভাগ্যৰ তৰা হৈ চিকমিকাই থাকোঁতা, এনেকুৱা শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্যৱান আত্মাসকলৰ প্ৰতি ভাগ্যবিধাতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু নমস্কাৰ।

মধুবন নিবাসী ভাতৃ-ভগ্নীসকলৰ প্ৰতি:- মধুবন নিবাসী অৰ্থাৎ সদায় নিজৰ মধুৰতাৰে সকলোকে মধুৰ কৰি তোলোঁতা আৰু সদায় নিজৰ বেহদৰ বৈৰাগ্য বৃত্তিৰ দ্বাৰা বেহদৰ বৈৰাগ্য জন্মাওঁতা। এয়াই মধুবন নিবাসীসকলৰ বিশেষত্ব। মধুৰতাও অতি আৰু বৈৰাগ্য বৃত্তিও অতি। এনেকৈ বেলেঞ্চ (ভাৰসাম্যতা) ৰাখোঁতাই সদায় সহজ আৰু স্বতঃ আগবাঢ়ি গৈ থকাৰ অনুভৱ কৰে। মধুবনৰ এই দুটি বিশেষত্বৰ প্ৰভাৱ বিশ্বৰ ওপৰত পৰে। অগুণী আত্মাও যদি হয় কিন্তু মধুবন লাইট-হাউচ, মাইট-হাউচ (পোহৰ আৰু শক্তিৰ পুঞ্জ) হয়। গতিকে লাইট-হাউচৰ কিৰণ কোনোবাই বিচাৰিলেও বা নিবিচাৰিলেও সকলোৰে ওপৰত পৰে। ইয়াত যিমানে এইটো প্ৰকল্পন হয় সিমানে তাত এনেকৈ ভাবে যে এওঁলোক কিছু উপৰাম হয়। সমস্যাৰ কাৰণেই হওক, পৰিস্থিতিৰ কাৰণেই হওক, অপ্ৰাপ্তিৰ কাৰণেই হওক, কিন্তু খন্তেকৰো বৈৰাগ্য বৃত্তিৰ প্ৰভাৱ নিশ্চয় পৰে। যেতিয়া তোমালোক ইয়াত শক্তিশালী হোৱা তেতিয়া তাতো শক্তিশালী কিবা নহয় কিবা বিশেষ কথা হয়। ইয়াৰ লহৰ ব্ৰাহ্মণৰ লগতে জগতৰ লোকসকলৰ ওপৰতো পৰে। যদি বিশেষ নিমিত্ত হোৱা সকলে অলপো উৎসাহত আহে আকৌ সাধাৰণ হৈ যায় তেন্তে তাতো উৎসাহত আহে আকৌ সাধাৰণ হৈ যায়। গতিকে মধুবন হৈছে এখন বিশেষ ষ্টেজ (মঞ্চ)। যিদৰে সেই ষ্টেজত কোনোবা ভাষণ কৰোঁতা থাকে বা ষ্টেজ চেফ্ৰেটৰী থাকে, এটেন্সনতো (ধ্যানতো) ষ্টেজৰ প্ৰতি থাকিব নহয় জানো, নে এনেকৈ ভাবিব যে এয়াতো ভাষণ কৰোঁতাৰ বাবে। কোনোবা সৰু গীত গাওঁতা বা গুলদস্তা (ফুলৰ হাৰ) দিওঁতাও যদি হয় তেন্তে যি সময়ত তেওঁলোক ষ্টেজলৈ আহিব সেইটো বিশেষত্বৰে, এটেন্সনেৰে আহিব। গতিকে মধুবনত যিয়েই ডিউটিত (কৰ্তব্যত) নাথাকা, নিজকে সৰু বুলি ভাবা বা ডাঙৰ বুলি ভাবা কিন্তু মধুবনৰ বিশেষ ষ্টেজত আছে। মধুবন অৰ্থাৎ মহান ষ্টেজ। তেন্তে মহান ষ্টেজত ভূমিকা পালন কৰোঁতা মহান নহ'ল জানো। সকলোৱে তোমালোকক উচ্চ দৃষ্টিৰে চায় কিয়নো মধুবনৰ মহিমা অৰ্থাৎ মধুবন নিবাসীসকলৰ মহিমা।

গতিকে মধুবন নিবাসীসকলৰ প্ৰতিটো বচন মুকুতা হয়। বচন যাতে নহয় কিন্তু মুকুতা হওক। যিদৰে মুকুতাৰ বৰ্ষা হৈ আছে, বচন কৈ থকা নাই, মুকুতাৰ বৰ্ষা হৈ আছে। ইয়াকে মধুৰতা বুলি কোৱা হয়। এনেকুৱা বচন কোৱা যাতে শুনোতাই ভাবে যে এনেকুৱা বচন আমিও ক'ম। সকলোৱে শুনি শিকাৰ প্ৰেৰণা পায়, ফল' (অনুসৰণ) কৰাৰ প্ৰেৰণা পায়। যি বচনেই উচ্চাৰিত হয় সেয়া এনেকুৱা হওক যাতে কোনোবাই টেপ কৰি আকৌ ৰিপিট কৰি শুনে। কথা ভাল লাগে সেইবাবে টেপ কৰে নহয় জানো - বাৰে-বাৰে শুনি থাকে। গতিকে এনেকুৱা মধুৰ বাণী হওক। এনেকুৱা মধুৰ বাণীৰ প্ৰকল্পন বিশ্বত স্বতঃ বিয়পে। এই বায়ুমণ্ডলে প্ৰকল্পনক স্বতঃ আকৰ্ষিত কৰে। গতিকে তোমালোকৰ প্ৰতিটো বচন মহান হওক। মনৰ প্ৰতিটো সংকল্প প্ৰত্যেক আত্মাৰ প্ৰতি মধুৰ হওক, মহান হওক। আৰু দ্বিতীয় কথা - মধুবনত যিমানে ভাঙাৰ (ভঁৰাল) ভৰপূৰ হৈ আছে সিমানে যেন বেহদৰ বৈৰাগী। প্ৰাপ্তিও অতি আৰু বৈৰাগ্য বৃত্তিও সিমানেই, তেতিয়া কোৱা হ'ব বেহদৰ বৈৰাগ্য বৃত্তি আছে। যদি একো নাথাকেই তেন্তে সেয়া কেনেকুৱা বৈৰাগ্য বৃত্তি। আছে আৰু থকাৰ পিছতো বৈৰাগ্য বৃত্তি হওক তেওঁক কোৱা হয় - বেহদৰ বৈৰাগী। গতিকে যিয়ে যিমান কৰে সিমানে বৰ্তমানতো ফল পায় আৰু ভৱিষ্যতেতো পাবই। বৰ্তমানত সঁচা স্নেহ আৰু সকলোৰে অন্তৰৰ আশীৰ্বাদ এতিয়া প্ৰাপ্ত হয় আৰু এই প্ৰাপ্তি স্বৰ্গৰ ৰাজ্য ভাগ্যতকৈও বেছি। এতিয়া গ'ম পোৱা যায় যে সকলোৰে স্নেহ আৰু আশীৰ্বাদে অন্তৰক কিমান আগবঢ়াই নিয়ে। গতিকে সেই সকলোৰে অন্তৰৰ আশীৰ্বাদৰ আনন্দ আৰু সুখৰ অনুভূতি এক বিচিত্ৰ ধৰণৰ হয়। এনেকুৱা অনুভৱ কৰিবা যেন কোনোবাই সহজে হাতৰ ওপৰত উৰুৱাই লৈ গৈ আছে। এই সকলোৰে স্নেহ আৰু সকলোৰে আশীৰ্বাদে ইমানেই অনুভৱ কৰায়। অম্বা!

এই নতুন বছৰত সকলোৱে উৎসাহ-উদ্দীপনা ভৰা সংকল্প কৰিলা নহয়। তাত দৃঢ়তা আছে নহয়! যিকোনো সংকল্পক নিতৌ ৰিভাইজ (পুনৰাবৃত্তি) কৰি থাকা। যেনেকৈ কোনো বস্তু দৃঢ় কৰি গৈ থাকিলে তেতিয়া দৃঢ় হৈ যায় গতিকে যি সংকল্প কৰা তাক এৰি নিদিবা। নিতৌ সেই সংকল্পক ৰিভাইজ কৰি দৃঢ় কৰা তেতিয়া আকৌ এই দৃঢ়তাই সদায় কামত আহিব। কেতিয়াবা-কেতিয়াবা ভাবিলা যে কি সংকল্প কৰিছিলো, নতুবা আগবাঢ়ি হৈ থাকোতে সংকল্পও পাহৰি গ'লা যে কি আছিল তেন্তে দুৰ্বলতা আছে। নিতৌ ৰিভাইজ কৰা আৰু নিতৌ পিতাৰ আগত ৰিপিট (পুনৰাবৃত্তি) কৰা তেতিয়া দৃঢ় হৈ গৈ থাকিব আৰু সফলতাও সহজে পাব। সকলোৱে যি স্নেহেৰে মধুবনৰ এটি-এটি আত্মাক চোৱা সেয়া পিতাই জানে। মধুবন নিবাসী আত্মাসকলৰ বিশেষত্বৰ মহত্ব কম নহয়। যদি কোনোবাই এটা সৰু বিশেষ কাৰ্যও কৰে তেন্তে এটা স্থানত সেই কাৰ্য

হয় আৰু সকলোৱে প্ৰেৰণা পায়, তেন্তে সেই সকলো বিশেষত্বৰ লাভৰ অংশ সেই আত্মাই পাই যায়। গতিকে মধুবন নিবাসীয়ে যিকোনো শ্ৰেষ্ঠ সংকল্প কৰিলে, প্লেন (পৰিকল্পনা) কৰিলে, কৰ্ম কৰিলে সেয়া সকলোৰে শিকাৰ উৎসাহ হয়। তেন্তে সকলোৰে উৎসাহ বঢ়াওতা আত্মাৰ কিমান লাভ হ'ব। তোমালোকৰ ইমানেই মহত্ব আছে। এটা কোণত কৰা আৰু সকলো ঠাইত বিয়পি পৰে। অচ্ছা!

এইটো বছৰৰ বাবে নতুন প্লেন (পৰিকল্পনা)

এই বছৰত এনেকুৱা কোনো গ্ৰুপ বনোৱা যিটো গ্ৰুপৰ বিশেষত্বসমূহক প্ৰেক্টিকেলত (বাস্তৱত) দেখি আনে প্ৰেৰণা পায় আৰু প্ৰকল্পন বিয়পে। যিদৰে চৰকাৰেও কয় যে তোমালোকে কোনোবা এনেকুৱা স্থানত এখন গাঁৱক লৈ এনেকুৱা চেম্পুল (আৰ্হি) তৈয়াৰ কৰি দেখুওৱা যাৰ পৰা বুজা যাব যে তোমালোকে প্ৰেক্টিকেল কৰি আছা তেতিয়া তাৰ প্ৰভাৱ বিয়পিব। এনেকুৱাই কোনো গ্ৰুপ গঠন হওক যাৰ পৰা আনে প্ৰেৰণা পাব। কোনোবাই যদি চাব খোজে, গুণ কি হয়, শক্তি কি হয়, জ্ঞান কি হয়, স্মৃতি কি হয় তেন্তে সেয়া যাতে প্ৰেক্টিকেল স্বৰূপত দেখা পায়। এনেকুৱা যদি সৰু সৰু গ্ৰুপ প্ৰেক্টিকেল ৰূপত গঠিত হয় তেন্তে সেই শ্ৰেষ্ঠ প্ৰকল্পন বায়ুমণ্ডলত স্বতঃ বিয়পিব। আজিকালি সকলো লোকে প্ৰেক্টিকেল চাব বিচাৰে, শুনিব নোখোজে। প্ৰেক্টিকেলৰ প্ৰভাৱ বহুত সোনকালে পৰে। গতিকে এনেকুৱা কোনো তীব্ৰ উৎসাহ-উদ্দীপনাৰ প্ৰেক্টিকেল ৰূপ হওক, গ্ৰুপ হওক, যাক সকলোৱে সহজে দেখি প্ৰেৰণা ল'ব আৰু চাৰিওফালে এই প্ৰেৰণা বিয়পি যাব। তেন্তে একৰ পৰা দুই, দুইৰ পৰা তিনি এনেকৈ বিয়পি যাব সেয়েহে এনেকুৱা কোনো বিশেষ কাৰ্য কৰি দেখুওৱা। যিদৰে বিশেষ নিমিত্ত হোৱা আত্মাসকলৰ প্ৰতি সকলোৱে ভাবে যে এয়া প্ৰমাণ হয় আৰু প্ৰেৰণা পোৱা যায়। এনেকৈ আৰু প্ৰমাণ তৈয়াৰ কৰা। যাক দেখি সকলোৱে যাতে কয় যে হয় প্ৰেক্টিকেল জ্ঞানৰ স্বৰূপ অনুভৱ হৈ আছে। এই শুভ শ্ৰেষ্ঠ কৰ্ম, শ্ৰেষ্ঠ সংকল্পৰ বৃত্তিৰে বায়ুমণ্ডল গঢ়ি তোলা। এনেকুৱা কিবা কৰি দেখুওৱা। আজিকালি মনৰ প্ৰভাৱ যিমান পৰে, বাণীৰ সিমান নপৰে। বাণীৰে এটা শব্দ কোৱা আৰু প্ৰকল্পনেৰে 100 টা শব্দ বিয়পোৱা তেতিয়াহে প্ৰভাৱ পৰে। শব্দতো (বাণী) কমন (সাধাৰণ) হৈ গ'ল কিন্তু শব্দৰ লগতে যি প্ৰকল্পন শক্তিশালী হয় সেয়া আৰু ক'তো নহয়, এয়া ইয়াতহে হয়। এইটো বিশেষত্ব কৰি দেখুওৱা। বাকীতো কনফাৰেন্স (সম্মিলন) কৰিবা, যুথৰ (যুৱাসকলৰ) প্ৰ'গ্ৰেম (অনুষ্ঠান) কৰিবা এয়াতো হৈয়েই থাকিব আৰু হ'বও। ইয়াৰ দ্বাৰাও উৎসাহ-উদ্দীপনা বাঢ়ে কিন্তু এতিয়া আত্মিক শক্তিৰ আৱশ্যকতা আছে। এয়া হ'ল বৃত্তিৰে প্ৰকল্পন বিয়পোৱা। সেয়া শক্তিশালী হয়। অচ্ছা!

বৰদান: সহনশক্তিৰ ধাৰণাৰ দ্বাৰা সত্যতাক আপোন কৰি লওঁতা চিৰকালৰ বিজয়ী হোৱা
জগতৰ লোকে কয় যে আজিকালি সঁচা ব্যক্তিসকলৰ চলাই কঠিন, মিছা ক'বলগীয়া হ'বই, বহুত ব্ৰাহ্মণ আত্মাইও ভাবে যে কৰ'বাত-কৰ'বাত চতুৰালিয়ে চলিবলগীয়া হয়, কিন্তু ব্ৰহ্মা পিতাক দেখিলা সত্যতা আৰু পবিত্ৰতাৰ কাৰণে কিমান অপ'জিচন্ (বিৰোধিতা) হ'ল তথাপিও ভয় নকৰিলে। সত্যতাৰ কাৰণে সহনশক্তিৰ আৱশ্যক হয়। সহন কৰিবলগীয়া হয়, মূৰ দোৱাবলগীয়া হয়, হাৰ (পৰাজয়) মানিবলগীয়া হয় কিন্তু সেয়া হাৰ নহয়, চিৰকালৰ বিজয়।

স্লোগান: প্ৰসন্ন (সুখী) হৈ থকা আৰু প্ৰসন্ন কৰা - এয়া হ'ল আশীৰ্বাদ দিয়া আৰু আশীৰ্বাদ লোৱা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!